

so se mu vsi čudili. In kako pazljivo je poslušal pridigo, če tudi je bil tako majhen. Ko je prišel iz cerkve domov, poiskal je hitro svojo mamo ter jim pravil vesel, kar si je bil zapomnil pridige.

Tak je bil Janezek. Pobožno je molil, rad se je učil in lepo se vedel, zato ga je pa ljubi Bog tako hitro vzel v sveta nebesa. Otroci! posnemajte Vrtarjevega Janezka in ljubil vas bode Bog, radi vas bodo imeli vaši skrbni stariši in učitelji. *Fr. —ek.*

Tri cvetice.

Ko prišla je zala pomlad,
Priklile so tri cvetice
Na vrtu iz mehke zemlje,
Na vrtu iz male gredice.

Kakó so lepe, kako dišé!
Kraljice so vsega cvetja.
Vijolica, lilija bela,
Vrtnica se zove tretja.

Vijolica skrita kaže
Ponižnost, ki vsak jo ceni,
Nedolžnost lilija bela,
Vrtnica ljubezen pomeni.

O da bi vedno cvetlè
Iz vrta — iz srca mladine
Ponižnost, jasna nedolžnost,
Ljubezen Boga, domovine!

Anton Medved.

Sama sreča?

(Kajtimar.)

VI.

Krojaška je plela korenje. Proti večeru pride Janez z vozičkom na njivo ter pripelje s seboj tudi dveletnega Srečka. Naložé strnišče na voziček ter se napotijo domov. Naloženo je bilo visoko, vendar je sedel na vrhu Srečko; saj veste, otrokom se tako prijetno zdi, če se morejo malo »cici« — če se majhno peljčkajo. Prav toliko veselja kakor Srečko na vozu pa je imel Janez, ki je bil za konja. Ej, to je bil isker konjič, pa tudi muhast! Mati so pa potiskali ter opirali Srečka, da ni padel na tla.